

brez šminke

Ustaljenost blokiranih eksistenc

Simon Stephens: Harper Regan. Režija **Boris Ostan**, Mala scena Mestnega gledališča ljubljanskega.

Primož Jesenko

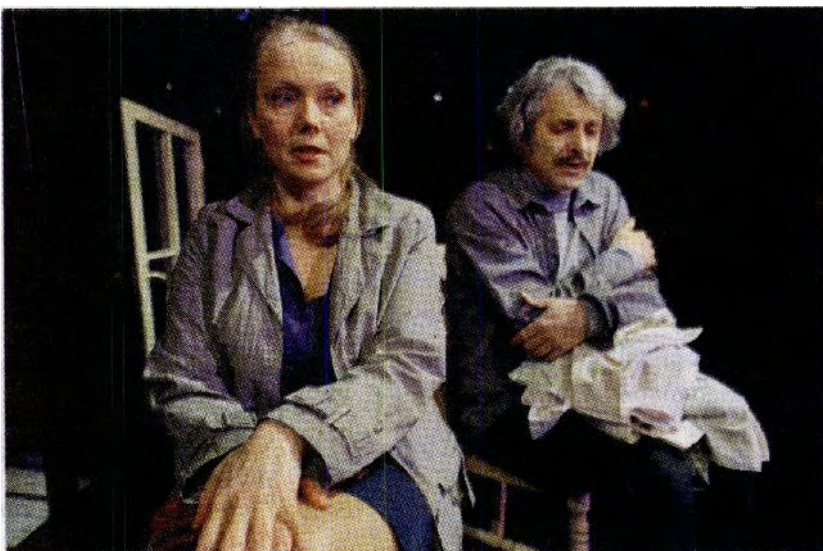
Igra Harper Regan (2007) je proizvod ne več posebej mlade britanske pisave, ki je nasledila generacijo »gledališča u fris« devetdesetih let prejšnjega stoletja z več umerjenosti in tudi neposrednega učinka. Očetova bolezen navede naslovno junakinjo v interpretaciji **Jette Ostan Vejrurp** v rekapitulacijo odnosa s starši, nato se prepusti vsemu, kar je šlo sredi zveste ustaljenosti mimo nje. Z družino namreč ždi v zakotnem predmestju Londona, kjer so okoliščine preverjene, razmeroma puste, brez iskre ali prijateljev – mož (igra ga **Milan Štefe**) je kot del registra domnevnih pedofilov blokirana eksistenca, zato še bolj trdno zvezan s hčerko in ženo, manj pa z njenimi starši, s katerimi so se odtujili. Harper se kljub nesoglasju šefa odpravi k očetu, ki pa umre in njun odnos ostane nerazčiščen. Tudi odnos s tehnicistično, k učinku nagnjeno materjo se ne razreši, **Marijana Jaklič Klanšek** jo igra na način, ki pušča razmerje razvidno in prazno hkrati. Preostanek rokerice v Harper začuti potrebo po odmiku in ukrade nekaj ur zase: vsiljivcu v baru odbrusi svoje in mu v silobranu ukrade usnjeno jakno; dobi se s tipom iz oglasa, to možu pozneje tudi prizna, saj očitkarsko moraliziranje ni del njune zgodbe.

Onkraj tega pa so si svetovi zelo narazen ali pa jih določa strah pred preveč bližine. Harper Ostan Vejrurpove določa neprosojnost, ki ni razvidna docela in povsem, ves čas je avtentično tu, le da v redu, kamor se je umestila in ki daje omejeno zadovoljstvo, izpeljuje »civilizirani« zamolk. Njen pogojni ekscentrizem se zdi uravnan po strategiji, ki jo predvideva neproblematični, za marsikaj kastrirani vsakdan: ne izstopa in se raje kroti.

Dramaturško-režijska enačba predstave (tandem **Boris Ostan** in **Eva Mahkovic**) zaupa besedilu in Stephensovemu čutu za strukturo. Prevod **Alje Predan** ujame jezik v vsakdanjost, ki se zdi zlahka prevedljiva (lektorica je bila **Barbara Rogelj**). Uprizoritveni slog preverjenega realizma je poln simbolnih prešitij, scena **Petre Veber** razmeji oder na ospredje in zasenčeni hodnik, kjer postopajo liki, ki izmenično stopajo v interakcijo s Harper. Tako so si v ozračju, kjer se distanciranost rada shizofreno prevrne v hlastno zaupljivost, vsi nenehne možnosti za stik (večina igralcev odigra po več vlog). Med konceptualnimi bravurami v predstavi so vrata, ki terjajo poseben trud, da se prestopi njihov prag (kostumi so delo

Belinde Radulović, glasba **Branka Rožmana**) – isto zahtevajo od vpletenih tudi odnosi. Drobcu tega sveta kažejo tudi ksenofobno retoriko v naskoku, ki pretvarja dušebrižništvo v fašistoidnost; pornografijo kot organsko potrebo moškega, kar da Harper vedeti, da moževih seksualnih afinitet ne more poznati z gotovostjo; da je vse zaznavno intuitivno, a intuicija zna tudi varati. Harper Regan je tako tudi igra o vsem, kar je složno potlačeno in pravzaprav negotovo, vselej pred izbruhom. To da predstavi namesto viharne burnosti nadzorovano stišanost, premišljen temperament, ki ne improvizira, prej lušči pomene besedila.

Nika Rozman je prepričljiva hči, brihtna najstnica, po volji matere brez stika s starimi starši, ki pa je mater po svoje že prerasla; **Vito Weis** je nevpadljiv pob z »domoljubnim« sistemom vrednot, ki ga je Harper opazovala skozi okno. **Lotos Vincenc Sparovec** odigra vloge predvidljivo izpisanih tipov (šef, osvajalec, očim) preverjeno, zanesljivo. S tem je povezan tudi vtis o predstavi kot celoti. Ko uprizoritev določa zvestoba tekstu, utegne postati pojem zvestobe tudi utrudljiv.

Naslovna junakinja igre Harper Regan (v interpretaciji Jette Ostan Vejrurp) se ob očetovi boleznini loti ponovnega premisleka svojih odnosov in vsakdanjega okolja.